

Sygn. akt *IC 447/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Masłowska

Protokolant: Marta Krawiec-Klimczak

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. W.**

przeciwko **W. A., A. A., K. A., J. A. i D. A.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej G. W. na rzecz pozwanej A. A. kwotę 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *IC 447/14*

UZASADNIENIE

Pozwem z 25 listopada 2013 r. (k.2-4) strona powodowa G. W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych W. A., A. A., K. A., J. A. i D. A. solidarnie kwoty 21.199,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 11.539,83 zł od 1 maja 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 9.659,90 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania wskazała, że w dniu 1 maja 1995 r. pozwana A. A. zawarła ze stroną powodową umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Poza pozwaną A. A. w przedmiotowym lokalu mieszkają i są zameldowani również pozostali pozwani: W. A., K. A., J. A. oraz D. A.. Na podstawie umowy najmu pozwani są zobowiązani do uiszczania na rzecz strony powodowej czynszu oraz innych należności z tytułu korzystania z lokalu, których płatność miała następować z góry do 10 dnia każdego miesiąca. Pozwani zaprzestali terminowego i w pełnej wysokości uiszczania opłat związanych z korzystaniem z lokalu, wobec czego na dzień 30 kwietnia 2013 r. ich zadłużenie względem strony powodowej wynosiło 21.199,73 zł, w tym kwota 11.539,83 zł tytułem opłat obciążających najemcę do dnia 30 kwietnia 2013 r. oraz kwota 9.659,90 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie, liczonych od dnia wymagalności do dnia 30 kwietnia 2013 r.

Nakazem zapłaty (k.55), wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 30 grudnia 2013 r. (sygn. akt (...)), tutejszy Sąd uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie (k.62-70) od powyższego nakazu zapłaty pozwani wniosli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu. Podnieśli, że pozwani W. A., K. A., J. A. i D. A. nie posiadają legitymacji procesowej biernej, ponieważ nie wiąże ich żaden stosunek prawny ze stroną powodową. Co więcej, pozwani K. A., J. A. i D. A. w ogóle nie korzystali ze świadczeń strony powodowej w okresie objętym pozwem. Do

zameldowania ich w przedmiotowym lokalu mieszkalnym doszło w latach 90-tych, kiedy byli jeszcze dziećmi. Po osiągnięciu pełnoletniości i usamodzielnieniu się pozwani wyprowadzili się jednak z tego lokalu. Zaniechanie przez nich obowiązku wymeldowania się z adresu przy ul. (...) nie może świadczyć o tym, że nadal tam zamieszkują, sam fakt zameldowania nie jest bowiem tożsamy z faktycznym zamieszkiwaniem pod podanym adresem.

Pozwani zarzucili ponadto, że dochodzone przez stronę powodową roszczenie jest przedawnione. Pozwani podnieśli zarzut przedwczesności żądania pozwu, wskazując że strona powodowa nigdy nie informowała ich o jakichkolwiek roszczeniach i nie udowodniła, że jakakolwiek korespondencja została doręczona W. A., K. A., J. A. i D. A.. Pozwani podnieśli, że kartoteki finansowe, na które powołuje się strona powodowa, były nieprawidłowo prowadzone. W kartotekach nie odnotowano wielu dokonywanych faktycznie przez pozwaną A. A. opłat czynszowych oraz opłat za media. Zdaniem pozwanych z tytułu użytkowania przedmiotowego lokalu nie istnieje po stronie najemcy żadne zadłużenie, przeciwnie – z wyliczeń pozwanych wynika, że powstała nadpłata w kwocie 4.200,82 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw (k.131-133) strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując jednocześnie, że na podstawie art. 680¹ § 1 k.c. oraz art. 7 ustawy z 2 lipca 1994 r. o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych pozwany W. A. stał się najemcą lokalu przy ul. (...), co uzasadnia wystąpienie z powództwem przeciwko niemu. Podstawą odpowiedzialności pozostałych pozwanych jest art. 688¹ § 1 i 2 k.c., zgodnie z którymi za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemca stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. W dniu zawarcia przedmiotowej umowy najmu, tj. w dniu 1 maja 1995 r., pozwany K. A. był już osobą pełnoletnią, wobec czego odpowiada za cały okres objęty żądaniem pozwu. Pozwany J. A. ponosi solidarną odpowiedzialność za w/w opłaty z dniem osiągnięcia pełnoletniości, tj. z dniem 25 listopada 2000 r. Strona powodowa wskazała, że fakt zameldowania stwarza domniemanie zamieszkania osoby w lokalu, pozwani zaś w żaden sposób nie udowodnili, by w okresie objętym żądaniem pozwu mieszkali w innym lokalu. Strona powodowa wskazała nadto, że podnoszony przez pozwanych zarzut przedawnienia nie zasługuje na ochronę, gdyż jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Strona powodowa wskazała, że uwzględnienie przedawnienia może być uzasadnione jedynie do roszczeń z tytułu czynszu, natomiast roszczenie tytułem mediów nie uległo przedawnieniu, bowiem przedawnia się z upływem 10 lat. Strona powodowa wyjaśniła również, że pozwani każdorazowo byli zawiadamiani o zmianie wysokości opłat z tytułu czynszu i mediów wraz ze wskazaniem sposobu i terminu płatności. Zawiadomienia te były kierowane do głównego najemcy – pozwanej A. A., przez którą były podpisywane i odbierane.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G.W. jest właścicielem lokalu położonego we W. przy ul. (...).

okoliczność bezsporna

W dniu 1 maja 1995 r. G. W. zawarła z A. A. umowę najmu w/w lokalu. Na jej podstawie najemca zobowiązany był do uiszczania czynszu oraz opłat eksploatacyjnych, w tym: opłaty za zimną wodę, odbiór nieczystości płynnych i wywóz śmieci. Należności z tytułu umowy najmu płatne były miesięcznie, z góry do 10-tego dnia każdego miesiąca.

Dowody:

- umowa najmu z 1.05.1995 r. (akt lokalowe, kopia: k.15-20)

Zgodnie z prowadzonymi przez stronę pozwaną kartotekami finansowymi, na koncie powyższego lokalu na dzień 30 kwietnia 2013 r. odnotowano zadłużenie w wysokości 11.539,83 zł. Dotyczy ono należności księgowanych od 31 marca 2004 r., przy czym saldo otwarcia zaczyna się od zadłużenia za wcześniejszy, nieustalony okres, w kwocie 1.236,62 zł. Zadłużenie to było przedmiotem sporu z najemcą w okresie przed wystąpieniem z pozwem; najemczynie kwestionowała fakt powstania po jej stronie jakiegokolwiek zadłużenia.

Dowody:

- wydruk kartoteki finansowej (k.21-32)
- kopia pisma z 19.11.2012 r. (k.45-47, k.169-171)
- kopia pisma z 6.03.2013 r. (k.48, k.172)
- kopia pisma z 23.05.2013 r. (k.49, k.173)
- kopia pisma z 14.01.2013 r. z potwierdzeniem nadania (k.114-115)
- kopia pisma z 6.03.2013 r. z potwierdzeniem nadania (k.116-117)
- kopia pisma z 9.09.2013 r. z potwierdzeniem doręczenia (k.118-119)
- kopia pisma z 22.07.2010 r. (k.168)
- kopia pisma z 18.10.2013 r. (k.174)

Strona powodowa pismami z 23 sierpnia 2013 r. oraz 23 września 2013 r. wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 21.199,73 zł tytułem zaległych należności, przysługujących G. W. z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...).

Dowody:

- kopia wezwań do zapłaty z 23.08.2013 r. wraz z dowodem doręczenia (k.33-34, k.36-37)
- kopia wezwania do zapłaty z 23.09.2013 r. wraz z dowodem doręczenia (k.38-39)

W lokalu przy ul. (...) we W. zameldowani są A. A., jej mąż W. A. oraz synowie K. A., D. A. oraz J. A.. Faktycznie w lokalu zamieszkują A. A., W. A. i J. A.. Pozwani K. A. i D. A. wyprowadzili się z lokalu przy ul. (...) w 2006 r.

Dowody:

- informacja o zameldowaniu (k.40-44)
- zeznania K. P. (k.214)
- zeznania R. T. (k.215)
- zeznania M. C. (k.215)
- zeznania D. N. (k.215)
- przesłuchanie D. A. w charakterze pozwanego (k.218)
- przesłuchanie K. A. w charakterze pozwanego (k.218)
- przesłuchanie A. A. w charakterze pozwanej (k.217)

W okresie od 25 listopada 2010 r. do 30 listopada 2013 r. pozwana A. A. dokonała wpłat na poczet opłat związanych z użytkowaniem przedmiotowego lokalu w łącznej wysokości 15.407,10 zł. Kwota ta przewyższała ówczesne bieżące należności z tytułu opłat za czynsz i media. W tytule wpłaty pozwana wskazywała, że wpłaty dokonywane są na poczet bieżących opłat za lokal, nie zaś na poczet zadłużenia za wcześniejsze okresy.

Dowody:

- wydruk kartoteki finansowej (k.21-32, k.102-110)
- kopie potwierdzeń wpłat (k.75-101)
- kopie zawiadomień o rozliczeniu wodomierzy i ścieków (k.120-124)
- kopie zawiadomień o wysokości czynszu i opłat za media (k.135-167)
- przesłuchanie A. A. w charakterze pozwanej (k.217)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawidłowości zaliczania wpłat dokonywanych przez pozwanych na poczet ich zaległego długu, a także istnienia legitymacji procesowej po stronie wszystkich pozwanych. Sporne było w szczególności czy strona powodowa zaksięgowwała wszystkie wpłaty pozwanej A. A., czy wszyscy pozwani zamieszkiwali w lokalu w spornym okresie oraz czy między stroną powodową a innymi pozwanymi, niż A. A., powstał jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy, uzasadniający ich odpowiedzialność za należności czynszowe. Stan faktyczny w zakresie tych okoliczności Sąd ustalił w oparciu o dokumentację przedstawioną przez strony, a to: umowę najmu, pisma zawiadamiające o wysokości opłat, potwierdzenia wpłat, kartoteki finansowe. Za wiarygodne i rzetelne uznał również dowody z zeznań świadków i przesłuchania pozwanych. Wbrew temu, co wywodziła strona powodowa, sam fakt zameldowania w lokalu nie jest dostateczny, aby uznać, że zameldowana osoba w lokalu faktycznie zamieszkuje. Jest powszechnym zjawiskiem niedopełnianie (z różnych przyczyn) obowiązku meldunkowego. Wyjaśnienia pozwanych odnośnie okoliczności, w jakich opuścili wynajmowany przez ich matkę lokal, były w pełni wiarygodne – skoro bowiem pozwani usamodzielnili się i założyli własne rodziny, nie jest niczym nadzwyczajnym ani nieprawdopodobnym to, że zamieszkali osobno. Twierdzenia pozwanych znalazły przy tym pełne potwierdzenie w zeznaniach świadków.

W sprawie poza sporem pozostawało, że stroną umowy zawartej z G. W. była A. A.. Pozwany W. A. jest jej mężem, wobec czego stał się z mocy samego prawa stroną tej umowy najmu, jako najemca. Jak bowiem stanowi art. 680¹ § 1 kodeksu cywilnego [dalej: k.c.], małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny nastąpiło w czasie trwania małżeństwa. Pozostali pozwani byli uprawnieni do zamieszkiwania w lokalu wraz z najemcami jako członkowie ich rodziny (ich dzieci). Podstawę prawną żądania strony powodowej zawierały zatem w pierwszym rzędzie przepisy kodeksu cywilnego o najmie (w szczególności najmie lokali). Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Obowiązek terminowego uiszczania czynszu potwierdza art. 669 § 1 k.c., który wskazuje, że najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym. Z regulacjami tymi koresponduje treść umowy najmu z 1.05.1995 r., która wskazuje, że pozwana była zobowiązana do uiszczania czynszu oraz opłat eksploatacyjnych w cyklach miesięcznych, z góry, do 10-tego dnia każdego miesiąca. Z kolei jeśli chodzi o odpowiedzialność K., D. i J. A., którzy nie byli najemcami spornego lokalu, podstawę prawną roszczeń skierowanych przeciwko nim zawierał art. 688¹ k.c., zgodnie z którym „za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie” (§ 1), przy czym odpowiedzialność tych osób „ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania” (§ 2). Co do samej zatem zasady strona powodowa mogła dochodzić od wszystkich pozwanych swych roszczeń z tytułu umowy najmu, mimo że tylko A. A. tę umowę faktycznie podpisała.

Jeśli chodzi o pozwanych K. A. i D. A., Sąd uznał za wykazane, że nie zamieszkują oni w spornym lokalu od 2006 r. Okoliczność ta wynika nie tylko z przesłuchania samych pozwanych, lecz również z zeznań świadków. Strona powodowa nie zaferowała żadnego przekonującego dowodu, który świadczyłby o tym, że pozwani nadal zamieszkują z rodzicami. W istocie jej twierdzenia o odpowiedzialności pozwanych za okres po 2006 r. wynikają wyłącznie z

faktu zameldowania w lokalu – jak jednak wskazano, art. 688¹ k.c. uzależnia odpowiedzialność od tego, czy dana osoba zamieszkuje w lokalu, nie zaś od tego, czy jest w nim zameldowana. Jak już wcześniej wskazano, wobec nagminności niedopełniania obowiązku meldunkowego w okresie objętym pozwem nie można stawiać tezy, że sam fakt zameldowania dostatecznie wskazuje na fakt zamieszkania w lokalu. Pozwani K. i D. A. mogli zatem zdaniem Sądu odpowiadać na podstawie art. 688¹ k.c. za należności czynszowe tylko co do okresu do 2006 r. (gdy wyprowadzili się).

Sąd uznał za zasadny zrzut przedawnienia, zgłoszony przez pozwanych. Roszczenia majątkowe, jak wynika z treści art. 117 § k.c., co do zasady ulegają przedawnieniu. Art. 117 § 2 k.c. stanowi natomiast, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Na mocy art. 118 k.c. co do zasady termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zastosowanie znajdował trzyletni okres przedawnienia, dotyczący przy tym tak należności czynszowych, jak i zaliczek na opłaty eksploatacyjne. Oba rodzaje świadczeń miały bowiem na gruncie umowy łączącej strony charakter świadczeń okresowych. Świadczenia okresowe to takie świadczenia, które powtarzają się cyklicznie w pewnych określonych odstępach czasu, których periodyczna wysokość wynika z uzgodnień między stronami i które nie składają się na z góry ustaloną całość. Wbrew temu, co wywodziła strona powodowa, opłaty eksploatacyjne nie miały charakteru świadczeń jednorazowych, podlegających przedawnieniu w okresie 10 lat. Umowa określała je w sposób oczywiście okresowy – były uiszczane co miesiąc w terminie zastrzeżonym dla czynszu najmu, w stałej zryczałtowanej wysokości, opartej o prognozy przygotowane przez wynajmującego. Prognozy te były korygowane okresowo w celu urealnienia opłat i dostosowania ich do rzeczywistych kosztów związanych z eksploatacją lokalu. Opłaty za media miały charakter cyklicznych zaliczek, każda z nich stawała się wymagalna odrębnie, nie zaś w momencie dokonania końcowego rozliczenia danego okresu. Nie ma więc podstaw, aby uznać, że nie miały charakteru świadczeń okresowych.

Zważywszy, że pozew wniesiony został 25.11.2013 r. (data złożenia na biurze podawczym Sądu, k.2), przedawnione są wszystkie należności wymagalne przed 25.11.2010 r. Oznacza to, że strona powodowa nie mogła skutecznie domagać się żadnych należności od D. A. i K. A. – gdyż pozwani ci odpowiadali tylko w okresie swego zamieszkiwania w lokalu przy ul. (...), tj. za należności wymagalne co najwyżej do grudnia 2006 r. Natomiast jeśli chodzi o pozostałych pozwanych, po zawężeniu analizowanego okresu tylko do zadłużenia powstałego po 25.11.2010 r., wskazać należy, że powództwo było bezzasadne z uwagi na brak wymagalnego zadłużenia za ten okres. Pozwani wykazali za pomocą potwierdzeń wpłat, że skrupulatnie wywiązywali się w okresie od 25.11.2010 r. do 25.11.2013 r. z obowiązku płatności należności za lokal. Wysokość obciążeń za każdy z miesięcy wynika z zawiadomień o wysokości opłat, które korespondują z przypisami w kartotece finansowej za okres 2010-2013 r. (k.102-110, k.24-32). Co prawda płatności nie zawsze dokonywane były terminowo (często zdarzały się kilkudniowe opóźnienia), jednakże jednocześnie pozwana niemal w każdym miesiącu nadpłacała należności czynszowe; powstała nadpłata kompensowała roszczenia z tytułu odsetek za opóźnienie. Jedynie w okresie październik 2011 r. – luty 2012 r. pozwana nie wpłacała należności w pełnej naliczanej w kartotece wysokości (płaciła 370 zł i 380 zł zamiast 410,78 zł); wskazać wszakże należy, że z akt lokalowych nie wynika, aby kiedykolwiek informowano pozwaną o takiej wysokości opłat. W dniu 9.03.2011 r. skierowano do niej zawiadomienie o wysokości czynszu i zaliczek na media w kwocie 373,16 zł, poczynając od 1.03.2011 r.; w dniu 9.02.2012 r. - zawiadomienie o wysokości czynszu i zaliczek na media w kwocie 419,96 zł. Brak jest natomiast pisma informującego, że pozwana ma uiszczać kwotę 410,78 zł. Domniemywać można, że kwota ta miałaby wynikać z pisma z 1.06.2011 r., jednakże nie zawiera ono informacji o łącznej kwocie należności obciążających najemcę. Niedopłata powstała w tym okresie jest jednak kompensowana nadpłatami w pozostałych okresach i korektami przypisów wynikających z nadpłat wynikających z rozliczeń okresowych (por. k.106, k.107). Strona powodowa nie wykazała również, z czego wynikać miałby obowiązek uiszczenia kwot wskazanych w przypisie na dzień 31.12.2010 r. (k.102). Z kartoteki finansowej przedstawionej przez stronę powodową wynika, że zaległość, której domagała się strona powodowa, powstała w okresie przed 25.11.2010 r. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby bieg terminu przedawnienia w stosunku do roszczeń przysługujących jej przed dniem 25.11.2010 r. został skutecznie

przerwany. Wynikający ze wskazanego wyżej art. 118 k.c. termin przedawnienia świadczeń pozwanych z tytułu w/w opłat upłynął więc w całości.

Należy w tym miejscu podkreślić, że nieprawidłowe było zaliczanie przez stronę powodową wpłat dokonywanych przez najemcę w ciągu ostatnich trzech lat na poczet zaległości sprzed 25.11.2010 r. Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Wpłaty dokonywane przez pozwaną A. A. były dokładnie oznaczone, tj. określały rodzaj należności i miesiąc za który się one należą, należy zatem przyjąć, że zgodnie z w/w przepisem pozwana skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i wskazała, który dług chce zaspokoić. Strona powodowa nie mogła zatem zaliczać wpłacanych należności na poczet długu najdalej wymagalnego, tak jak to czyniła w niniejszej sprawie.

Odsetki za opóźnienie mają również charakter świadczenia okresowego i ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od daty ich wymagalności, przy czym roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. Wobec tego także i w zakresie odsetek powództwo strony powodowe nie mogło być uwzględnione.

Wobec powyższego powództwo oddalono w całości co do wszystkich pozwanych (punkt I wyroku).

Sąd nie podzielił przy tym argumentacji powodowej G., jakoby zgłoszenie przez pozwanych zarzutu przedawnienia było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i tym samym stanowiło nadużycie prawa podmiotowego (co w świetle art. 5 k.c. miałyby przemawiać za bezskutecznością zarzutu przedawnienia). Niewątpliwie uchylanie się przez dłużnika od realizacji obowiązku ponoszenia opłat związanych z najmem lokalu (zwłaszcza gdy w tym lokalu zamieszkuje) jest w świetle zasad współżycia społecznego postawą naganną i sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i słuszności. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że strona powodowa – profesjonalny podmiot – tolerowała ten stan przez wiele lat, nie podejmując żadnych działań zmierzających do wyegzekwowania należnych świadczeń lub zakończenia stosunku najmu. G.W.jako wierzyciel nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia, z jakich przyczyn w okresie od 2004 r. (a w istocie i w okresie wcześniejszym) zwlekała z dochodzeniem roszczeń od najemców i pozostałych osób zajmujących lokal. G. dysponuje profesjonalnymi służbami zajmującymi się obsługą zasobu komunalnego i nie było żadnych obiektywnych przeszkód, aby we właściwym czasie dochodziła swych roszczeń. Strona powodowa zresztą nie wskazała, na czym konkretnie miałyby polegać w niniejszej sprawie naruszenie zasad współżycia społecznego, poza tym, że pozwani mogli uchylić się od spełnienia należnych od nich świadczeń (co wszak jest istotą przedawnienia, a zatem nie może być samo w sobie uznane za naruszające porządek prawny). Swoją argumentacją strona powodowa w istocie podważa ratio legis przedawnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej A. A. całość poniesionych przez nią kosztów procesu w kwocie 2.417 zł, obejmującej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k.219). Wniosek o zasądzenie kosztów zgłoszony został w sprzeciwie przez wszystkich pozwanych, jednakże tylko pozwana A. A. wykazała, aby poniosła jakiegokolwiek koszty w związku z procesem (pełnomocnictwo złożone do akt sprawy udzielone zostało tylko przez nią, por. k.219).